

Παρακλητικός Κανών εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον την Πορταίτισσαν

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μου τό πρῶν τό ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Καί εὐθύς ψάλλεται τετράκις ἕξ' ὑπαμοιβῆς, μετὰ τῶν οἰκείων στίχων:
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος
Αὐτοῦ.

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τὸ ὄνοματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἔϊτα καὶ τὰ ἐξῆς Τροπάρια·

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ θαυμαστῇ σου Πορταίτισσα σκέπη δι' ἧς λυτροῦται ἡμας πάσης ἀνάγκης
προστρέχομεν ἐκάστοτε κραυγάζοντες θερμῶς • ὥσπερ πάλαι ἔδειξας, ἐφ' ἡμῖν
τὴν σὴν χάριν, οὐτῶ καὶ νῦν Δέσποινα, μὴ ἐλλείπῃς εἰς τέλος, ὥς ἐπηγγείλω
σκέπειν καὶ φρουρεῖν, τοὺς ἀδιστάκτω ψυχῇ, προσιόντας σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. “Ὅμοιον.

Ἡ εὐκλεῆς καὶ παναγία Εἰκὼν σου, ὥσπερ ἐχέγγυον ἡμῖν σωτηρίας, τῇ σῇ
προνοίᾳ Ἄχραντε δεδώρηται, Ἦνπερ θησαυρίσασα ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, πάσης
ἀπαλλάττεται, διὰ σοῦ ἐπηρείας, καὶ σὺν αὐτῇ ἐλπίδος ἀρραγοῦς, πληροῦται
Κόρη, καὶ πᾶς ὁ προστρέχων σοι.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ

άντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Καὶ εὐθύς ψάλλομεν τόν Κανόνα.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τὰ μεγαλεῖα τῆς σεπτῆς εἰκόνοσ σου, ἀνευφημῆσαι τολμῶν, ἔν ὑλικῇ γλώσση, καὶ ῥυπῶσι χεῖλεσι• τῆς πυριμόρφου δέομαι καθαρσίου λαβίδος ἧς Ἡσαΐας ἠξίωται, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἀπειρόγαμε.

Ῥῶσιν καὶ χάριν ἀληθῆ καὶ ἐλεός, ἡ σὴ ἁγία Εἰκόν, δαψιλῶς βλυστάνει, ὡς πηγὴ ἀκένωτος, καὶ θλίψεων τοῦ ἄνθρακος, καταπαύει Παρθένε, δρόσω τῆς σῆς ἀγαθότητος πάντων, τὰς καρδίας εὐφραίνουσα.

Ὁδυνηρῶν ἐπιφορῶν ἀπάλλαξον, καὶ νοσημάτων δεινῶν, καὶ τῶν ἐν βίῳ Κόρη περιστάσεων, τοὺς εὐλαβῶς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι, τῇ δοξασθείσῃ Πανάχραντε, τῇ ἐπισκιάσει τῆς δόξης σου.

Ὑπερθεον Κόρη τῶν πυλῶν ἠὺδόκησας, τῆς τῶν Ἰβήρων Μονῆς, τό θεοειδές σου σωθῆναι Ἐκτύπωμα• ἐντεῦθεν Πορταίτισσα, φερωνύμως ἐκλήθης, ὡς θυρωρός ἀυτεπάγγελτος, ταύτης σου τῆς ποιμνῆς καὶ πρόμαχος.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥῦσαι πάσης ἀνάγκης, καὶ προβολῆς Ἄχραντε, ταύτην σου τὴν ποιμνῆν Παρθένε, ἀνακειμένην σοι, καὶ πᾶσαν ἄδικον βουλήν διάλυε τάχος κατ' αὐτῆς δεόμεθα, ὦ Πορταίτισσα.

Ἐν τῇ σὴ προστασίᾳ καὶ μητρικῇ χάριτι, καὶ συμπαθεστάτῃ προνοίᾳ καὶ ἀντιλήψει σου, ἀεὶ προστρέχοντες, οἱ τόν σόν κλῆρον οἰκοῦντες Κόρη Πορταίτισσα, διασωζόμεθα.

Ἰλαστήριον θεῖον, ὧς ἀληθῶς ἔδειξας, ἡμῖν Πορταίτισσα Κόρη, τό σόν Ἐκτύπωμα, ὧ προσπελάζοντες, ψυχῶν ὁμοῦ καί σωμάτων, ἰᾶσιν λαμβάνομεν, τῆ σῆ χρηστότητι.

Παραδόξως ἀφίικται, ἡ σῆ Εἰκῶν Ἄχραντε, πάλαι ἐκ Νικαίας ἐν Ἄθω τῆ εὐδοκία σου, καί ὑπέρ ἡλιον, τῆς ἀρωγῆς σου ἀστράπτει, πᾶσι τά δωρήματα, τοῖς σέ δοξάζουσι.

Διάσωσον ὧ Πορταίτισσα Πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης καί ἀναγκῶν τε καί θλίψεων, τούς ὀλοψύχως προστρέγοντας τῆ σῆ σκέπη.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπί τήν ἐμήν χαλεπήν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Αἴτησις Καί τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεῖα θερμῆ.

Προστάτις θερμῆ, καί μέγα καταφύγιον, καί σκέπη στερρά, καί σύμμαχος καί ἔφορος, ὑπάρχεις Πορταίτισσα, τῶν τήν σὴν ἐκζητούντων βοήθειαν διό λύτρωσαι πάσης ἀπειλῆς, ὧς ὑπέσχου τους δούλους σου Πανάμωμε.

Ῥδὴ δ', Σύ μου ἰσχύς.

Ὅλη ψυχὴ, καί διανοία προστρέχομεν, Θεοτόκε τῆ σῆ ἀγαθότητι, καί ἐκβοῶμεν σοι ἐν κλαυθμῷ κλῖνον σου τά ὦτα, εἰς τὰς φωνὰς ἡμῶν Ἄχραντε, καί πλήρου τὰς αἰτήσεις, Πορταίτισσα Κόρη, τὰς ἡμῶν ὧς Θεοῦ Μήτηρ εὐσπλαγχνος.

Ῥήσεις τὰς σᾶς, ἄς ἀπεφήνω, Πανάχραντε, περὶ ταύτης, τῆς κληρονομίας σου, πλήρου Παρθένε ὧς συμπαθῆς, καί μὴ ἀποστήσης, ἐκ ταύτης τήν προστασίαν σου • ἡμάρτομεν γάρ Κόρη, ἀλλὰ σοὶ καθ' ἐκάστην, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀναφέρομεν.

Τὰς ψυχικὰς, ἡμῶν ὀδύνας θεράπευσον, καί τὰς νόσους, πάσας τὰς τοῦ σώματος, τὰς δυσφορήτους καί χαλεπὰς, ἴασαι Παρθένε, καί θείω φόβῳ στοιχείωσον, ἡμῶν τὰς διανοίας, Πορταίτισσα Κόρη πρὸς Θεοῦ θελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Νόμοι ἐν σοί, φύσεως κεκαινοτόμηνται, Θεομητορ, πάντα ὑπέρ φύσιν γάρ, τά κατὰ σέ καί καινοπρεπή • καί γάρ παραδόξως, ἡ θάλασσα τήν Εἰκόνα σου, Μονὴ τῆ τῶν Ἰβήρων, ἀσινῆ ἔξαισίως, παραδέδωκε φέρουσα Δέσποινα.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἰνᾶ τι ἐλαμπρύνθη, ἢ δεδοξασμένη Εἰκὼν τοῦ προσώπου σου, καὶ ἐμεγαλύνθη, ὑπέρ, λόγον Ἄγνη Πορταίτισσα, ξένως γάρ ὡς ἦκεν, ἡμῖν ποτέ διὰ θαλάσσης οὕτω ξένα ἐργάζεται θαύματα.

Τῶν δαιμόνων τά θράση, καθ' ἡμῶν κατάβαλε Θεοχαρίτῳτε, καὶ τῶν μελετώντων, πονηρά καὶ κενά Πορταίτισσα, κατὰ τοῦ σοῦ ὄρους, ὁ ἡρετίσω ὡς οἰκεῖον, τὰς δεινάς σκευωρίας ματαίωσον.

Ἰεράν σε κρηπίδα, καὶ ἀπεριδόνητον ἱεράν ἄγκυραν, κεκτημένοι Κόρη, οἳ σοὶ δοῦλοι, πρὸς σέ καταφεύγομεν• διό τὰς σπιλάδας τῶν πειρασμῶν, καὶ καταγιγίδας, ὡς ἀφροῦς θαλαττίους διάλυσον.

Σωτηρίας πρὸς τρίβον, καὶ πρὸς μετανοίας ὁδὸν τὴν σωτήριον, ἴθυνον Παρθένε, τοὺς θερμῶς προσιόντας τῇ σκέπῃ σου, καὶ μετὰ τό τέλος ὑπέρ ἡμῶν ὡς ἐπηγγείλω, ἀγαθὰ τῷ Θεῷ ἡμῶν λάλησον.

Ῥδὴ στ'. Τῆν δέησιν ἐκχεῶ.

Σωμάτων σε, ἰατῆρα ἄμισθον, καὶ ψυχῶν θεραπευτὴν κεκτημένοι, ὡς ἀληθῶς Πορταίτισσα Κόρη, τῇ εὐκλεεῖ σου εἰκόνι προστρέχομεν, καὶ ἔξ αὐτῆς τὰς δωρεᾶς, τῆς εὐνοίας σου πίστει λαμβάνομεν.

Ἀκύμαντος, τῶν κυμάτων ὑπερθεν, διαπλεύσασα ἢ θεία Εἰκὼν σου, ἦκεν ἡμῖν ὡς λιμὴν σωτηρίας, καὶ τῶν δεινῶν κατευνάζει τὰ κύματα, γαλήνην δέ τὴν ἀληθῆ, πρυτανεύει ἡμῖν Πορταίτισσα.

Τὴν πύλην μοι, τῆς ζωῆς ὑπάνοιξον, ἀφαρπάζουσα πυλῶν με τοῦ Ἄδου, ἢ Πυλωρός τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, ὀνομασθῆναι θελήσασα Δέσποινα, ἀποκοπὴν μοι τῶν χρεῶν, τῶν πολλῶν μου εὐσπλάγχυνος βραβεῦσασα.

Ἠγίασται, ἀληθῶς ἢ θάλασσα, διαπλεύσει τῆς ἀγίας Μορφῆς σου, ἢ δέ Μονή τῶν Ἰβήρων ὡς πλοῦτον, τῆς ἀρωγῆς σου αὐτὴν ὑπεδέξατο, ἅπας ὁ Ἄθως δέ αὐτὴν, ὡς ἐλπίδος πυρσὸν κατεπλούτησε.

Διάσωσον, ὦ Πορταίτισσα Πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης καὶ ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ὀλοψύχως προστρέχοντας τῇ σῆ σκέπη.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τόν αἰμάτων σου.

Ὡς προστασίαν καί σκέπην καί ἔφορον, ὁ περιώνυμος κληῖρος σου Ἄχραντε, ὑμνεῖ σε ἀεὶ Πορταίτισσα, καί ἐκ βαθέων ψυχῆς ἀνακράζει σοι• ἀπαύστως με φύλαττε Δέσποινα.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. (δὶς)

Στίχ. Τὸ πρόσωπον σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. α' 39-49, 56).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ὀρεινήν, εἰς πόλιν Ἰούδα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς. Καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ. Ἴδου γάρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομά Αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ, ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Τῆς Πορταίτισης ταῖς θείαις ἱκεσίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ: Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐχει σε Πανάχραντε, τό μέγα Ὄρος τοῦ Ἄθω, μέγα καταφύγιον, οἰκειᾶ χρηστότητι καὶ διάσωσμά• διὰ σοῦ πάσης γάρ, θλίψεως λυτροῦται•

Πορταίτισσαν δέ ἄγρυπνον, ὥσπερ ηὐδόκησας Μάνδρα τῶν Ἰβήρων τί ἔνδοξος.
Ἄλλ' ὦ θεοχαρίτῳτε, δίδου ἡμῖν πᾶσιν τὴν χάριν σου, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς, τό
πρόσωπον σου Κόρη ἀφ' ἡμῶν, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος δέ, φύλαττε τοὺς
δούλους σου.

Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου....

Κύριε ἐλέησον ἱβ',
καὶ εὐθύς, αἴ λοιπαὶ ὦδαί.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραῖον ἔν καμίνῳ.

Νόσους ποικίλας θεραπεύει, καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα διώκει, τῆς Εἰκόνας τῆς
σῆς ἢ χάρις Θεοτόκε• ἐντεῦθεν Πορταίτισσα, πᾶσα γλῶσσα σέ δοξάζει.

Δύναμιν δίδου Θεοτόκε, τοῦ πατεῖν ἡμας ἐχθροῦ τὰς πανουργίας, καὶ συμμάχει
ἡμῖν, ἀεὶ ὡς καθυπέσχου, κατὰ τοῦ πολεμήτορος, καθ' ἡμῶν ὠρυομένου.

Ἐλαιον ἄλευρον καὶ οἶνον, ὡς ἐπλήθυνας πότε ἔν τῇ Μονῇ σου, οὕτω δίδου
Ἄγνη, τοῖς σοῖς ἰκέταις πᾶσι, τῆς μητρικῆς εὐνοίας σου, τὰς πλουσίας
εὐλογίας.

Σκέπε τὴν σὴν κληρονομίαν, Πορταίτισσα ἐκ πάσης ἐπηρείας• ὅτι ἅπας πρὸς
σέ, ὁ Ἄθως ἀτενίζει, ἔν εὐκαιρίαις Ἄχραντε, καὶ ἔν θλίψεσι τοῦ βίου.

Ῥδὴ η'. Τὴν ἔν Ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Ἐν ἑσπέρα πρωτῷ, καὶ μεσημβρία• ἔν ἡμέρα, νυκτί καὶ πάσῃ ὥρα, καὶ ἔν παντὶ
καιρῷ καθικετεύω σε, στένων καὶ δακρύων, ἀσπάζομαι φόβῳ τὴν σὴν σεπτὴν
Εἰκόνα.

Ἰασαι μου τὰ πάθη τῆς καρδίας φώτισον μου τόν νοῦν ἐσκοτισμένον ὄντα, καὶ
τὴν ψυχὴν μου τεθνηκυῖαν ζώωσον, καὶ υἰόν ἡμέρας, καὶ φωτός με δεῖξον,
Δέσποινα κληρονόμον.

Σέ αἰνοῦσιν, ἀγγέλων πανηγύρεις, καὶ ὑμνοῦσιν ἀνθρώπων ὁμηγήρεις• καὶ
οὐρανός καὶ γῆς καὶ θάλασσα, πάντα γινε κυρίως ἀνυμνολογοῦσι τὴν σὴν σεπτὴν
Εἰκόνα.

Χαῖρε, πύλη, καὶ γέφυρα καὶ κλιμαξ, ἐκ θανάτου πρὸς τὴν ἀθανασίαν, δι' ἧς
χωροῦμεν διαπεραιούμενοι, τὴν ὑγρὰν τοῦ βίου θάλασσαν καὶ γῆθεν, ὑψούμεθα
πρὸς πόλον.

Ἰδὲ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ὡς θάλαμον ὠραῖον καὶ φαεινόν, ὥς εὐώδη νυμφῶνα Πανάμωμε, ὥς εὐανθῆ, κῆπον καὶ παράδεισον εὐθαλῆ, ὥς νοητόν ἁγίασμα, ὥς χρυσοπορφύρωτον κιβωτόν, ὥς ἔμψυχον χωρίον, καὶ πύρινον ὥς θρόνον, τῆν σὴν Εἰκόνα ὀνομάζομεν.

Ἰσχύν καὶ θυμηδίαν ἔν τοῖς δεινοῖς, καὶ παράκλησιν Κόρη ἔν θλίψεσι, δίδου ἡμῖν, τοῖς ὑπὸ τὴν σκέπην σου τῆν σεπτῆν, Παρθένε Πορταίτισσα, πίστει καταφεύγουσιν ἀκλινεῖ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν ἐξαιτουμένη, καὶ μετοχὴν ζωῆς τῆς κρείττονος.

Μὴ παύση περισκέπουσα ἔν παντί, τό περίβλεπτον Ὅρος Ἄχραντε, τό εὐλαβῶς, Κόρη ἔν ἡμέρα τε καὶ νυκτί, τό Ἅγιον σου ὄνομα, φέρον ἔν τῷ στόματι καὶ νοῖ, παρέχουσα ἔν τούτῳ τῆς σῆς ἐπιστασίας, χειρὶ πλουσία τὰ γνωρίσματα.

Ναμάτων ψυχοτρόφων καὶ γλυκερῶν, ὥς πηγῆ σωτηρίου ἀκένωτος, βλύζεις ἀεὶ, ῥεῖθρα τὰ θεόβρυτα μυστικῶς, καὶ ἄπασαν, τῆν Ποίμνην σου, ἄρδεις καὶ εὐφραίνεις προφητικῶς ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος, ἡμας ἀκατακρίτους, τῷ σῶ Υἱῷ Ἄγνῃ παράστησον.

Ἡ ἄχραντος Εἰκὼν σου καὶ εὐκλεής, ὥσπερ ἥλιος Κόρη ὑπέρλαμπρος, αἴγλη τῆ σῆ, ἐκ τῶν Ἰβήρων σεπτῆς Μονῆς, ἀστράπτει ἔν τῷ Ὅρει σου, καὶ εἰς πάντα κόσμον ὑπερφυῶς, καὶ λύει παθημάτων, τῆν νύκτα Θεοτόκε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀναλάμψεσι.

Νόος μου τῆν ὀμίχλην τῆν χαλεπὴν, τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου δέομαι, λῦσον Ἄγνη, καὶ τᾶ τῆς ψυχῆς μου πάθη δεινᾶ, θεράπευσον καὶ σῶσον με, ἐκ τῆς δυναστείας τοῦ πονηροῦ, καὶ ὥρα τοῦ θανάτου, ἐξάρπασον με Κόρη, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κοσμοκράτορος.

Καὶ εὐθύς, τό'

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τῆν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Πρόσδεξαι τούς ὕμνους Μῆτερ Ἄγνη, οὓς ἔν τῷ Ναῶ Σου, Σοῖ προσφέρομεν εὐλαβῶς, καὶ δός ἡμῖν χάριν, τοῦ προσκυνεῖν ἀξίως, τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα Σου

Πορταίτισσα.

Ἦνκε ξενοτρόπως ἢ σῆ Εἰκῶν, ἔν τῷ Ὅρει Ἄθω, καί ἐδόθη ὡς θησαυρός, τῆ Μονῆ Ἰβήρων, Ἀγνῆ θεογεννήτορ• διό ὑμνολογοῦμεν τᾶ σᾶ θαυμάσια.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἢ χαρμονή, καί Μονῆς Ἰβήρων, Πορταίτισσα ἀρωγῆ, καί παντός τοῦ κόσμου ἐξαίρετος Προστάτις, καί κηδεμών καί σκέπη Θεογεννήτρια.

Στήλη θεοτύπωτος ἐμφανής, τῆς περί ἡμᾶς σου, προστασίας ἢ σῆ Εἰκῶν, πέλει Θεοτόκε• διό ἅπας ὁ Ἄθως καί μεγαλύνει σέ Πορταίτισσα.

Σκέπε τῆν Μονήν σου πάσης ὀργῆς, καί βλάβης Παρθένε, καί μανίας τοῦ δυσμενοῦς, καί ἔν ὥρα δίκης, ἡμᾶς ἀκατακρίτους, φύλαξον Θεοτόκε τοῦς πεποιθότας σοι.

Τούς τοῦ Ὅρους Ἄθω Καθηγητᾶς, Μοναστᾶς Μιγάδας, Ἱεράρχας καί Ἀθλητάς, Ὁμολογητάς τε, Ποιμένας καί Ὁσίους, τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πάσαι τῶν, Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες, μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί ἀγίῳ Πνεύματι,

καί νῦν, καί ἀεὶ, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοὶ τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μὴ ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἀπολυτίκια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α´. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα, Πορταίτισσα Δέσποινα, ἣ διὰ θαλάσσης ἐπέστη, θαυμαστῶς ἐν τῇ ποιμνῇ σου, τιμῶμεν ὡς ἁγίασμα σεπτόν, καὶ σκηνῶμα τῆς δόξης σου πιστῶς • ἐξ αὐτῆς γὰρ ἀναβλύζεις τὰς δωρεάς, τοῖς πόθῳ ἐκβοῶσί σοι. Δόξα τοῖς θαυμασίοις σου Ἄγνη • δόξα τῇ προμηθείᾳ σου • δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου πλουσίᾳ χρηστότητι.

Ἔτερον. Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς δώρημα τέλειον, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἄγνη, πιστῶς ἐδεξάμεθα, τὴν παραδόξως ἡμῖν, ἐλθοῦσαν εἰκόνα σου • ὅθεν καὶ πυλωρόν σε, κεκτημένοι Παρθένε, πόθῳ σοι ἐκβοῶμεν, Πορταίτισσα Κόρη • Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῆ κραταίᾳ προστασία, τὴν Εἰκόνα σου, χάριν τε καὶ ἐλεός, ἡμῖν πηγάζουσαν, μετὰ φόβου καὶ πίστεως, Ἄγνη προσκυνοῦντας, σῶζε Πορταίτισσα, πάσης στενώσεως, πάσης προσβολῆς

έναντίας, καί ὀδυνηρῶν συμπτωμάτων, καί τῶν ἐν βίῳ περιστάσεων.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄμήν.